

...А песні будуць гучаць

Гады тры таму пашчасціла мне пабываць у Іванаўскім Доме культуры на аўтарскім вечары майго даўняга сябра, паплечніка па творчасці, здольнага музыкі і кампазітара Валянціна Перапёлкіна. З ім калісьці – гадоў сорок мінула з таго часу – тут, у Іванаве мы распачыналі новыя этапы ў сваіх творчых лёсах: нараджалася наша супрацоўніцтва. І першай ластаўкай-песняй стаў “Бэзавы цвет”. Лірычны верш з такой назвай напісаўся ў мяне яшчэ ў гады ранняга юнацтва – напэўна, мне не было тады і васьмнаццаці...

Хлынулі ўспаміны, прымусілі мацней забіцца сэрца...

Памятаю, я набраўся смеласці і першы прапанаваў Валянціну напісаць на гэты верш музыку. Шчыра прызнацца, пабойваўся, што ён адмовіць. У Валянціна за душой ужо меўся вопыт віртуознага і адукаванага музыкі. Былі і свае музычныя кампазіцыі і, нават, песні. Сам я заўжды прыходзіў у захапленне, калі слухаў у выкананні самадзейнага калектыву работнікаў РДК яго песню на словы славутага савецкага паэта Міхаіла Дудзіна “Снегіры”:

... И летят снегири,
И летят снегири,
Через память мою
до рассвета.

Ажно не... Валянцін адразу ўхапіўся за тэкст. Нічога нават не давялося правіць, каб той бездакорна ўклаўся ў рытміку і гармонію музычнага твора. Верш як бы адмыслова быў створаны для кампазітара:

Ці не здаваўся табе белы свет
Майскай вясновай парой сіняватым,
Калі распушаны бэзавы цвет
Водарнай хмаркай гайдаўся над хатай?..

Песня неяк раптам нарадзілася і тут жа калектыў (па-мойму, квартэт) узяў яе ў свой рэпертуар, і яна неўзабаве пачала гучаць разам з цудоўнымі “Снегірамі” са сцэны. Дарэчы, у Перапёлкіна гэта была першая песня на беларускай мове. Да гэтага ён як бы і не заўважаў беларускамоўных песен. Затое я як юнак-максімаліст гарэў жаданнем усё перавесці на родную мову... І ў асобе Валянціна Перапёлкіна я знайшоў не толькі шчырага калегу-творцу, але і сябра-аднадумца.

На той час я літаральна засыпаў свайго сябра новымі вершамі, якія адмыслова пісаліся толькі для яго. Пачалі з’яўляцца ўсё новыя і новыя песні: “Песня пра Іванава”. “Цвітуць бяссмертнікі”. “Балада пра жыта”. “Вяргіні”, “Расскажи, ветэран...”, “Толькі ты”, “Разам мы”...

Пару год таму я зноў наведаў Іванава, рэдакцыю “Чырвонай звязды” і сярод старых пажоўклых падшывак газет знайшоў нумар за 1979 год з артыкулам пачынаючай паэткі і журналісткі Алы Марзан (цяпер – Ала Каткавец) “Складзі сваю песню” пра тагачасны перыяд творчасці кампазітара Валянціна Перапёлкіна. Аўтару гэтага матэрыяла ўдалося паказаць усе грані таленту маладога творцы, раскрыць яго планы на будучыню.

За ўсе наступныя дзесяцігоддзі свайго жыцця і творчасці Валянцін рэалізаваў практычна ўсе свае планы і задумкі: напісаў дзясяткі новых песень на словы розных беларускіх паэтаў, у тым ліку і мясцовых, асвоіў буйнейшыя класічныя жанры (сюіта, кантата); асабліва плённым было яго супрацоўніцтва са знакамітай беларускай паэткай з Белаазёрска Нінай Мацяш, якое перарасло ў сапраўднае шчырае сяброўства...

Як даўні сябар скажу: Валянцін якраз з тых таленавітых творцаў, якія ўкладваюць ў працу ўсю сваю душу. Яны калі і супрацоўнічаюць з іншымі, дык абавязкова і сябруюць з імі шчыра і аддана.

Прысутнічаючы па запрашэнню на яго аўтарскім канцэрце, я не толькі пачуў шмат новых песень на словы мала вядомых мне мясцовых паэтаў, убачыў здольных маладых выканаўцаў, але і яшчэ раз пераканаўся ў багацці і шчодрасці шырокай і няўрысмілай душы гэтага чалавека. Што яму гэтых сем дзесяткаў зямных гадоў, калі ў душы гучыць сімфонія святла, добра і неўміручасці!

Доўгіх табе светлых і меладычных гадоў, дарагі сябра!

Мікола Трафімчук,
сябар Саюза беларускіх пісьменнікаў,
г. Мінск